

Vliegenzwam

De herfst schildert duizenden vormen
En een daarvan is mij extra lief
Een door Gods hand gevormd hoedje
Rood, bezaaid met witte stippels
Ontluikend tussen mos en herfstblad
Verschijnt haar lijf, blank en broos
Uitgedost in 'n zwierig rokgewaad
Ziet ze er aanlokkelijk uit
Want, de vliegenzwam is begiftigd
Met schoonheid, die gevaarlijk is
Geschapen tussen alle herfstpracht

T.L.

* De vliegenzwam blijkt, buiten dat het een bijzondere
bosbewoner is, ook zéér giftig te zijn.

C.M.A.Limonard

Lotje Lover
&
het drugsgeheim

Uitgeverij: mijnbestseller.nl

De brief

1

Binnenkort lieve kinderen, zetten jullie je eerste schrede naar de middelbare school.

Dat jullie naar de middelbare school gaan maakt me blij, maar toch maak ik me zorgen. Niet omdat jullie studeren vervelend vinden en er lustig met de pet naar zullen gooien. Oh nee, ik weet dat jullie daar je best gaan doen. Daar maak ik me geen zorgen over, omdat ik weet dat jullie bikkels zijn; echte doorzetters. Jullie zijn nog jong en ik weet dat jullie je doelen zullen bereiken.

Waar ik me wel zorgen over maak is, dat jullie overgeleverd zullen worden aan verlokkingen, die jullie nu nog niet kunnen doorzien. Oma overdrijft misschien wel een beetje, maar welke oma doet dat niet? Ík, als oma wéét heel goed dat jullie in deze tegenwoordige tijd overgeleverd zijn aan allerlei verleidingen. Ik schrijf deze brief dus niet om lekker even bezig te zijn, maar omdat het drugsgebruik door jongeren mij grote zorgen baart. Vandaar deze brief aan jullie. Het is niet zo dat ik denk dat ik jullie tegen alles kan beschermen, maar ik voel dat ik moet proberen iets aan het drugsgebruik te doen. Om te beginnen wil ik jullie waarschuwen voor de gevaren van drugs. Al is het maar een ietsepietsje wat jullie van me aan willen nemen. Alle beetjes helpen, denk ik altijd.

Als ik niets doe en alleen maar toekijk, krijg ik misschien wel heel veel spijt omdat ik jullie er niet voor gewaarschuwd heb.

Want, ik ga jullie attent maken op een buitengewoon gevaarlijk monster. Het is niet een monster dat je soms in dromen of op griezelige plekken tegenkomt. Nee, het is een gruwelijk monster dat

op een ongrijpbare manier listig zijn weg zoekt in cafés en bars, langs schoolpleinen, in disco's, muziekfestivals en op verborgen plaatsen in en rondom steden en dorpen. Daarom zou ik graag willen dat jullie deze brief ook daadwerkelijk lezen. Daarna mogen jullie met de brief doen wat je wilt. Scheur hem in duizenden stukjes, frommel de brief in je mond en slik hem door of begraaf hem desnoods in de tuin, tussen de plantjes, maar lees hem eerst.

Ik weet dat niet elke jongere graag leest en begrijp ook heel goed dat chatten en spelletjes spelen op de computer véél leuker is. Ik denk weleens: Als er geen computers waren, dan zouden jullie je dood vervelen. Maar, nogmaals, als jullie mij een pleziertje willen doen, lees dan deze brief tot het eind, daar zou ik heel blij mee zijn. Want, jaren en jaren heeft het me gekost om alles op een rijtje te zetten en dat gruwelijke monster beet te pakken en te verpakken in hapklare brokken. Het is bijna niet te geloven, maar het was hard werken.

Toen ik daarmee klaar was, kreeg ik het idee om deze brief te schrijven, maar wel op een moment dat jullie het beter zouden kunnen begrijpen.

Jullie vragen je misschien af: waarom wil ze nu zo'n brief schrijven aan ons? Wij weten toch dat drugs niet mogen. Dat is ons dikwijls genoeg gezegd.

Oké, dat is waar. Maar waarom het niet mag dat weten jullie niet precies. Want, iedereen praat er over naar eigen behoefte. En vooral zij die er baat bij hebben.

Nadat ik alle goedpratende praatjes over drugs tot in de treuren aangehoord had, besloot ik om jullie dit nu eens haarfijn uit de doeken te gaan doen. Wel op een grappige manier natuurlijk, want als het saai is leggen jullie deze brief naast je neer. Dat is niet de bedoeling. Ik denk wel dat deze brief jullie zal aanspreken. Een beetje humor kan geen kwaad; zover als praten over drugs leuk kan zijn.

De reden waarom ik dit wil doen is:

1/ Ik houd ontzettend veel van jullie. Ik doe dit dus uit liefde! Liefde, een kort simpel woordje, maar door dat woordje gebeuren de mooiste en beste dingen op Aarde. Er is geen mens, dier, plant of

steen dat zonder dit simpele woord in leven blijft, kan groeien en bloeien! Liefde is dus het toverwoord! En dit toverwoord moedigde mij uiteindelijk aan om jullie te waarschuwen voor drugs. Je weet wel, al die gemene poedertjes en pilletjes waarmee, onder-andere, dealers langs scholen lopen te leuren om het aan kinderen op een slinkse manier te verkopen. Wees dus op jullie hoede! Begrijp me goed. Ik wil me niet bemoeien hoe jullie leven moeten.

2/ Maar ik voel me als mens en oma verantwoordelijk voor jullie welzijn. Ik wil jullie behoeden voor drugsgebruik!

En dat je “NEE,” moet zeggen, tegen dat schadelijk spul als je dat aangeboden krijgt. Nee is ook een antwoord. Ik hoop van harte dat dit kwaad de wereld uit is, als ik hier niet meer ben en dat ik mijn steentje bijgedragen heb aan jullie gezondheid. Het gebruik van niet medicinale drugs laten verdwijnen, dat lukt geen mens, dat weet ik ook wel. Maar ik vind het belangrijk om jullie bewust te maken van het onheil wat drugs kunnen brengen.

3/ Ik ben met recht ongerust over het gebruik van drugs! Ik zie het gebruik ervan overal om me heen, want ik heb mijn blauwe ogen niet in mijn zakken zitten. Druggebruikers vallen neer als vliegen bij een hittegolf. Ik begrijp het nog steeds niet dat het zover gekomen is in ons landje. Trouwens, niet alleen in Nederland maar over heel de wereld!

4/ Ik houd werkelijk mijn hart vast als ik er aan denk dat jullie straks, als jullie naar de middelbare school gaan, ook aan die verleidingen worden blootgesteld.

Dus, besloot ik jaren geleden, dat ik er iets aan zou gaan doen en wel op een manier die in mijn vermogen ligt. Eerst heb ik stapels boeken gelezen. Zoveel dat ze niet eens in mijn huis kunnen. Het goede heb ik van het kwade leren scheiden en heb een schat aan levenservaring opgedaan. Daar zal ik jullie nu niet mee lastig vallen, want ik wil het wel een beetje gezellig houden. Er is overal een tijd voor, want de dingen die in mijn leven gebeurd zijn moesten eerst gebeuren, anders had ik deze brief nooit aan jullie kunnen schrijven. Ik weet dat jullie, mijn kleinkids, trots op mij zijn. Jullie weten ook dat Oma niet zoveel tijd vrij kan maken voor jullie als ik wel zou willen. Hoewel...jullie begrijpen dat wonderbaarlijk goed.

Trouwens, dit verhaal op poten zetten kost ook enorm veel tijd. Ik grijp elk vrij uurtje aan om deze brief te schrijven. Het is maar dat je dit weet. Straks moet ik me nog haasten om mijn brief aan jullie af te krijgen, want deze brief op tijd afleveren bij jullie is broodnodig.

Met mijn ervaringen en verbeeldingskracht ga ik jullie duidelijk maken dat drugs dodelijk zijn, maar ik schrijf er wel op een vermakelijke manier over; zo leuk als dat kan natuurlijk. De grapjes moeten wel passen in de context van het verhaal.

Jullie weten dat ik ook nog een kaarsenmakerij heb, waar ik probeer de mooiste kaarsen van de wereld te maken. En als ik thuis ben tuinier ik graag. Schilderen doe ik ook. Het ontspant me. Het zit me in het bloed, dat kan ik niet laten. Hoewel, dat schilderen moet nu even wijken voor deze brief. Maar jullie kunnen mij ook op mijn zolderkamer aantreffen; zittend voor het raam met een gebloemd rolgordijntje, maar zonder geraniums. Ik zit dan achter mijn laptopje voor mijn bureau. Net als nu. Langs de wanden staan planken vol met boeken, rug aan rug. Ook beeldjes en tekeningen, die ik door de jaren heen verzameld heb staan op een aparte plank. Maar op dit moment probeer ik een brief aan jullie te schrijven. Bij elke letter die ik aansla op het toetsenbord, is het net of de letters zich aaneen rijgen. Bij lange zinnen klinkt er een melodietje. Want het schrijven aan jullie maakt me vrolijk. Dat komt omdat ik besloten heb, iets wezenlijks voor jullie te gaan betekenen. En het is een hele geruststelling dat ik in de gelegenheid ben om jullie op deze manier te waarschuwen tegen drugsgebruik.

Nu ik mijn beweegredenen uiteen gezet heb, begrijpen jullie wel dat ik nu echt de brief af moet maken. Mijn boodschap kuiert bijna mijn laptopje uit. Maar nu genoeg gebabbeld. Ik moet nu echt aan het werk. Ik wil deze brief klaar krijgen voordat de zomer voorbij is, want jullie gaan binnenkort naar de middelbare school.

Ik schenk me nog een glas water in en dan moet ik gaan met die banaan. Het zal een lange zit worden, denk ik.

Terwijl ik vrolijk op mijn toetsenbord hamer zie ik op het scherm van mijn laptopje de brief groeien. Nu en dan kijk ik door het raam

naar buiten en zie in mijn straat van alles gebeuren. Bijna iedere dag gebeurt er wel wat na schooltijd. Zo ook vandaag. Mijn aandacht wordt getrokken naar het huis aan de overkant, waar de familie Lover woont. Op de hoek van de straat staat een kastanjeboom. De tweeling van de familie Heulbloem zie ik daar altijd rondhangen. De meisjes hebben leuke namen. Hun namen zijn: Helma en Helga Heulbloem. Ze wonen in het huis schuin tegenover mijn huis, naast de familie Lover, die recht tegenover mijn huis woont. Ze hebben onder de kastanjeboom hun hangplek. Het is te horen aan het lawaai dat ze daar elke dag maken. Als hun mobieltje tegen hun oren aankleeft, kwekken ze er altijd luidruchtig op los. Hun roodharige kopjes staan stijf van de gel, als een harde bezem, alsof je er zo de straat mee aan zou kunnen vegen. Met de handen in de zakken van hun bleek blauwe jeans en vuile sportschoenen zou ik ze precies uit kunnen tekenen. Maar voor de verandering staan ze vandaag voor het huis van de Familie Lover. Het is woensdag in de namiddag. Hun gekwebbel is zeker tot aan het andere eind van de straat te horen. Ik probeer me te concentreren op de brief, maar dwaal telkens af, door het helse lawaai dat ze maken.

Meestal vind ik het niet zo'n storende overlast, maar er zijn misschien bewoners in de straat, die misschien misselijk zijn van de hoofdpijn of nog erger. Of.... misschien wel hun huiswerk willen maken zoals Lotje Lover, die morgen een tentamen heeft. Achter haar slaapkamerraam zie ik dat Lotje met haar huiswerk bezig is. Met al die herrie onder haar raam is het een heidens karwei. Verstoord kijkt ze op van haar werk en vraagt zich af: hebben die grieten nu echt niets anders te doen, of ben ik het enige schepsel in Rozendal dat stapels boeken moet verslinden? Ben ik de enige die aan haar toekomst moet werken?

Lotje bladert snel door haar schoolagenda. Zuchtend glijdt haar wijsvinger over de aantekeningen. Ze moet nog een Duits thema maken en ook nog een hele rits woordjes uit het hoofd leren. 'Ga er maar aan staan,' moppert ze, de agenda dichtklappend. Even daarna buigt ze zich weer over haar werk. Maar ze kan zichzelf niet horen denken vanwege het kabaal wat de tweeling maakt. Als het de spuigaten uitloopt vliegt ze driftig uit haar stoel en rukt ze het

venster open. Haar verzameling vetplantjes en cactussen vliegen in het rond.

Lotje vouwt zich dubbel over de vensterbank en schreeuwt naar beneden:

‘Zeg huilebalken, ga ergens anders keet staan schoppen. Ik krijg door jullie gekrijs mijn huiswerk nooit af.’

De tweeling negeert haar vraag. Ze doen net alsof ze haar niet horen. Dan vormt Lotje haar handen tot een toeter en gilt: ‘Zaaachter! .....Zaaaaaaaaachtjeeeee!’

Als dat zelfs niet helpt, leegt ze de prullenbak en laat hem vollopen met water, bijna tot het randje. Met een dreigende blik in haar ogen beent ze op het open venster af, dwars door de geknakte plantjes en de gemorste potgrond.

‘Hupsakee, wie niet horen wil moet maar voelen!’ roept ze.

De klets water suist als een watervalletje naar beneden, regelrecht op de hoofden van de tweeling. Van hun kunstige kapseltjes blijft niks meer over.

‘Wat doe je nou? Getsie, Lotje, schei uit! Wij stoppen met keet maken, als jij naar buiten komt. Wij willen jou een geheim vertellen.’

‘Nee, ik hoef jullie geheim niet te weten. Ik heb geen tijd voor geheimen,’ antwoordt Lotje bits.

‘Dan blijven we lekker doorjennen,’ klinkt het dreigend.

‘Oh, stoppen jullie alleen als ik naar buiten kom?’

‘Jajaaaa,’ krijsen ze terug.

‘Schrijf dat dan maar op jullie buiken dames, want ik laat me niet chanteren,’ antwoordt Lotje vanuit de hoogte.

Lotje Lover, superslank, met kastanjebruine lokken, goudgele ogen, gekleed in een te nauwe vaalzwarte jeans en rood topje, dat net even boven haar navel stopt, laat niet met zich sollen. Ze zou wel gek zijn.

‘Toe nou Lotje, het is vreselijk belangrijk voor ons. Doe nou niet zo flauw,’ drammen ze door, terwijl twee paar groene appeltjesogen haar smekend aankijken.

‘Wij maken alleen zoveel lawaai om jouw aandacht te trekken, echt waar.’

‘Dat is jullie dan goed gelukt! Trouwens, ik kom niet op straat. Ik moet mijn huiswerk eerst afmaken. Hebben jullie geen huiswerk dan?’

‘Dat huiswerk maken we morgen wel!’ roept Helma, hinkend van de ene voet op de andere. Zij is de brutaalste van het tweetal.

‘O ja? Denken jullie dat? Morgen is het misschien wel te laat. Met zulke smoesjes hoef ik bij mijn ouders niet aan te komen. Ik kan alle leuke dingen dan wel vergeten,’ antwoordt ze snibbig.

‘Dus, je komt niet buiten om naar ons te luisteren?’ dramt Helma door.

‘Nee, nee en nog eens nee. Als jullie niet zoveel lawaai hadden gemaakt was ik al lang klaar geweest met mijn taken.’

‘Jij kunt overdrijven zeg! Jij bent vet!’ roept de tweeling wanhopig.

‘Ja, dat zal dan wel,’ antwoordt Lotje koeltjes en maakt aanstalten om het raam te sluiten. ‘Dag hoor, tot in de pruimentijd, ik ga verder met mijn huiswerk.’

Ze zwaait hen nog liefjes toe en sluit het raam.

Helma en Helga druipen beteuterd af en keuren haar geen blik meer waardig.

Lotje zet de vertrapte plantjes weer op de vensterbank, veegt de potgrond en het groenafval bij elkaar en kiepert het in de prullenbak. Daarna schikt ze de cafégordijntjes weer netjes in de plooi. Mopperend over het oponthoud gaat ze achter haar computer zitten en verdiept zich in de leerstof.

Lotje is er van doordrongen dat ze zonder diploma’s niet kan worden wat ze zich als doel gesteld heeft.

Ze beseft heel goed dat een leven zonder diploma’s een stuk moeilijker zal zijn.

Behalve het getik op mijn toetsenbord is het lekker rustig op de zolderkamer. Zo stil, dat ik het huisdier, Snorretje, van de familie Lover kan horen ronken. Het is een Heilige Birmaan. Ik zeg nu wel zo langs mijn neus weg een Heilige Birmaan, maar zo volmaakt is dat kattenbeest niet, want hij heeft een paar schoonheidsfoutjes. Het is een sneeuwwitte kater met zwarte snorharen. Maar goed, de

familie Lover is dol op het kattenbeest. Ze zouden wel tien van die beesten willen bezitten. Meestal zie ik alleen de kater in Lotje's kamer; springend van de kast naar haar bed. Maar het liefst ligt hij op een rozig gebloemd kussen in een wit, rotan stoeltje te ronken, naast het witte spijltjesledikant van Lotje.

Na een uurtje of twee te hebben doorgewerkt aan haar huiswerk is Lotje klaar. Ze rekt zich slaperig uit en werpt een vlugge blik op haar horloge. Ze ziet dat ze nog ruim de tijd heeft om naar muziek te luisteren voor ze aan tafel moet. Ze klapt haar boeken dicht en ruimt haar bureau op. Daarna pakt ze haar MP 3 speler uit haar kast, steekt de geluidsknopjes in haar oren, waarna ze neerploft op de perzikroze sprei, die als een ijle wolk over haar ledikant ligt gedrapeerd.

'Ziezo. Dat is klaar, even uitblazen hoor, Snor,' mompelt ze tegen het kattenbeest. Ze strekt de benen uit en vouwt beide armen onder haar hoofd. 'Ik heb mijn best voor vandaag wel gedaan. Vind je niet Snor?'

Uit het rotanstoeltje komt geen antwoord.

'Of niet soms?' keert ze zich op haar rechterzijde. Snorretje miauwt en knippert goedkeurend met zijn azuurblauwe kijkers, als teken van zijn instemming.

Dankbaar voor het kattengebaar ligt ze even later ontspannen naar het plafond te staren en luistert naar popmuziek. Hoewel, dat is niet van lange duur. Ze denkt ineens aan de zak drop die ze in haar nachtkastje heeft verstopt.

Ze draait zich een halve slag om, trekt het deurtje open en pakt de halfvolle puntzak met drop. Ze nestelt zich tussen de roze kussens en geeft zich geheel over aan haar dropverslaving.

'Mmmmm, lekker Snor, mmmmm,' smikkelt ze met smakkende geluiden. En terwijl propt ze het zwarte goedje in haar mond. In een mum van tijd is de zak leeg, waarna ze die verfrommelt tot een hard balletje. Dan schiet ze het propje naar Snorretje. De kater duikt razendsnel op zijn prooi af. Hij speelt er een tijdje mee. En als hij genoeg van het propje heeft gekregen, springt hij pardoos op Lotje's bed, waar hij zich gewillig in haar armen vleit. Lotje drukt haar lieveling teder tegen zich aan.

‘Miauw, miauwww, miiiiiauuuwww,’ klinkt het tevreden uit zijn keeltje.

‘Je bent een schatje, je bent lief,’ fluistert ze hem in zijn oor en aait hem liefkozend over de donzige vacht.

Snorretje valt in slaap. Lotje doezelt ook zachtjes weg terwijl ze ligt te luisteren naar het spinnende geluid van Snorretje en samen raken ze verzeild in dromenland ....

Het zilveren koord

Aan een wit met blauw bewolkte hemel vliegen Lotje en Snorretje boven boomtoppen, huizen, boerderijen en uitgestrekte weilanden. Snorretje zit aan een zilveren koord aangelijnd aan de riemlus van Lotje's spijkerbroek, zodat hij veilig achter haar aan kan vliegen.

'Brrrrr, brrrrr,' bibbert ze, als ze met haar hoofd tegen het plafond van een donzige wolk aanstoot. 'Het is op deze hoogte toch kouder dan ik dacht. Ik had beter mijn spijkerjack kunnen aantrekken,' en op hetzelfde ogenblik dat ze dat denkt heeft ze het jack aan. Daarna fladderen de kat en Lotje vrij als vogels in de lucht. Ze raken al gauw op snelheid. Voor alle zekerheid voelt Lotje aan het zilveren koord en of Snorretje nog goed aangelijnd is.

'Alles oké, Snor?'

'Miiiiiauuuuwww,' antwoordt deze, zijn fluwelen pootjes onder zijn buik trekkend.

Zijn vacht, die zich gevormd heeft tot vleugels, klapwieken er lustig op los. Hun ogen kunnen heel ver kijken, alsof ze reigersogen hebben. Lotje is vol bewondering voor de vogelfauna, die diep onder hen een levendig schouwspel biedt; vogels die tussen struiken, in bomen en kerktorens schuilen. Ze kwetteren en kwinkeleren dat horen en zien je vergaat. Hoewel, bij Snorretje wekken de vogels alleen maar zijn eetlust op.

Zij denken aan geen tijd, totdat Lotje een blik over haar schouder werpt en ziet dat ze te ver zijn afgedwaald.

'Kom, Snor, we moeten beslist terug,' rukt ze paniekerig aan het zilveren koord en beduidt hem, om naast haar te komen vliegen. Met een wijde boog draaien ze rond een vuurtoren. Ze kunnen nog net vermijden dat ze tegen een zweefvliegtuigje opbotsen.